

огънъ лудо пламти и земята почва все повече и повече да клокочи и ври отъ страшната пукотевица.

Цѣлиятъ връхъ се тресе като отъ земетръсъ и азъ всѣки мигъ чакамъ, той да се събори и изпълни долината, като повлече съ себе си и нападателитѣ и защитниците. Усъщамъ тѣлото си какъ се вледенява и душата си да се превръща на хиляди струни, които се изтѣгатъ, изпъватъ се отъ върха на Каймакъ-Чаланъ до невидимите неприятелски орждия и по тѣхъ почватъ да идатъ отчетливо ударъ следъ ударъ и да блъскатъ превърнатия на пихтия мозъкъ. Страхътъ почва да вковава цѣлото ми сѫщество. Азъ се виждамъ вече разкъсанъ на парчета и разнесенъ по цѣлия скалистъ върхъ.

И въ това време, когато подло бихъ напустналъ окопа, за да се спася, като не помисля за ония, които съ свърховѣшко себеотрицание не се помръдватъ отъ мѣстата си, изложени на още по опасни мѣста, непрекъснатия артилерийски вихъръ, разкъса облаците и предъ нашите предни позиции три неприятелски вериги, една следъ друга, бѣха вече готови да нахлuyятъ въ окопите ни. Тѣ сѫ помислили, че артилерията е изрила всички защитници и свободно ще заематъ разрушениите окопи. Окопите оживяватъ. Осемъ часовото обливане окопите съ хиляди килограми желѣзо, съвсемъ не е избило и изгонило защитниците. Тѣ сѫ тукъ, силни, непобедими стискащи здраво пушките и бомбитѣ.

Като електрически токъ премина нѣкаква заповѣдь и пушечниятъ огънъ, съ тракането на картечиците и оглушителния трѣсъкъ на бомбитѣ, въ мигъ помѣте първата верига. Останалите живи хукватъ въ лудъ бѣгъ назадъ, но сѫ спрѣни отъ втората верига, която е въ съставъ отъ две дружини. Стройно идатъ сърбите и наближаватъ разкъсаните телени мрежи. Тѣ сѫ горди, каквito могатъ да бѫдатъ само сърбите, когато отиватъ срещу спокойния, но твърдъ като стомана българинъ. Но и гордостта на тая втора верига за мигъ се изпари отъ трѣскотнята, която съ неприкъснатъ звекъ се изсила върху нея... Предъ телените мрежи, разритите скалаци се застилатъ отъ стотици трупове. Врагътъ не можа да устои и съ викъ и рикъ на ранени животни, се повърна